

ANDET KAPITEL

En af Nyboders bedst kendte og mest agtede Personer paa den Tid, hvorefter her fortælles, var den gamle, pensionerede Højbaadsmand Olufsen i Hjertensfrydgade. Hver Formiddag, naar St. Paulskirkens Taarnur slog elleve, kunde man se hans høje, magre, lidt duvende Skikkelse træde ud af den lave Dør i det lille, to Stokværks Sted, hvis øverste Lejlighed han beboede, og et Øjeblik blev han staaende ude paa Fortovet for paa Sømandsvis at kigge op til Skyerne og lade Blikket løbe henover Tagryggene som over Takkelagen paa et Skib. Han var klædt i en noget falmet men yderst omhyggelig afbørstet Overfrakke, i hvis Knaphul der saaes et bredt Dannebrogshaand. Paa sit hvide Hoved bar han en graa Cylinderhat, og paa den venstre Haand, med hvilken han støttede sig til sin Paraply, havde han en gammel, runken Skindhandske.

Med den højre Arm lagt bag om Ryggen trippede han derpaa langsomt og forsigtigt henad den ujævne Fliserække. Samtidig kom hans Kone tilsyne i Gadespejlet oppe foran Salsvinduet, hvorfra hun blev ved at følge ham med Øjnene, indtil han var sluppen vel over den dybe Rendesten ved Hjørnet af Elsdrygade. I en storblomstret Nattrøje og med en Avispapirs-Papillot foran hvert Øre stod hun deroppe og nød Synet af hans velplejede Person med en stolt Selvtilfredshed, som var han helt og holdent hendes eget Værk.

I det Øjeblik, Højbaadsmanden kom forbi Nyboders Vagt med den høje Galge, hvori Alarmklokken hang, flyttede han Paraplyen over i den højre Haand for at kunne hilse med den behandskede, dersom nogen af Vagtmandskabet skulde give ham militær Honnør ... noget, han satte stor Pris paa og altid nøje mærkede sig. Derpaa drejede han om ad Kamelgaden og stilede ned imod Amalienborg Slotsplads, hvor han daglig indfandt sig til det Klokkeslet, da Vagtparaden trak op. Naar